

[Ulrich.]

færdes paa vore Landeveje, ikke bør have Lov til at færdes mere end 2 og 2 ved Siden af hinanden. Naar man kommer kørende i et Motor køretøj, kan man pludselig træffe en Kolonne af Cyklister, som er ude paa Skovtur og kører 5—6 Stykker ved Siden af hinanden; man kan trutte lige saa mange Gange, man vil, der er Plads nok, men de flytter sig ikke, og man maa saa køre ud i Rabatten for at komme udenom Cyklisterne. Det er ganske utilbørligt, men det sker selvfølgelig kun, naar Cyklisterne ikke har Færdselskultur; men det mangler desværre mange af dem endnu. Jeg henstiller derfor, at vi faar en saadan Bestemmelse. Den kan selvfølgelig kun gælde for Landevejene og i Udkanten af Byen, ude paa Strandvejen o. s. v., men ikke for Hovedfærdselsaarerne i den indre By, hvor Cyklefærdselen Morgen og Aften er saa stor, at Cyklisterne er nødt til at køre 6—7 i Række for overhovedet at komme frem, og Bestemmelsen maa derfor formes saaledes, at den virkelig rammer dør, hvor den skal.

Den højtærede Minister vil give Til-ladelse til, at „Katteøjne“ ikke behøver at være røde, men ogsaa kan have en anden Farve, og det finder jeg ingen Anledning til at gøre Ophævelse over; jeg kommer ogsaa om et Øjeblik tilbage til Glas af en anden Farve end rød.

Der er i et særligt Afsnit indsat nogle Bestemmelser om Husdyr. Det er fuldstændig rigtigt, at en Hjord af Kreaturer, naar den drives langs en Færdselsaare, skal være under tilbørligt Opsyn af egnede Personer og ikke maa føres paa Fortov, Gangsti eller Cyklesti. Det er en Selvfølge, men det er rigtigt, at det staa i Loven, saa ved Folk, hvad de har at rette sig efter. Men Ministeren har ogsaa optaget en Bestemmelse om, at Husdyr ikke maa tøjres saaledes, at de kan naa ind paa Færdselsbanen, og denne Linie i Loven er jeg noget betænkelig ved.

Selvfølgelig er det rigtigt, at man ikke maa tøjre en Hest eller en Ko saaledes, at den kan staa midt inde paa Landevejen. Men Regelen vil jo ogsaa være den, at man forsyner dette Kreaturs Tøj — det være sig nu en Hest, Ko eller Ged — med 2 Pæle, saaledes at den kan bevæge sig fra Pæl til Pæl paa langs af Vejgrøften. Men den ene Pæl kan gaa op, og paa den Maade kan Dyret komme ud paa Kørebanen, og det vilde efter min Mening være ganske urimeligt, om man i saa Tilfælde skulde kunne give vedkommende Dyr's Ejer en klækkelig Bøde. Naar den omtalte Bestemmelse staa her i Loven, vil de vejfarende paa Forhaand være

sikre paa ikke at møde et Husdyr paa Vejen, og saa er de maaske mindre agtpaaagivende, og derfor tror jeg hellere, man skal lade Stykke 3 i § 27 udgaa, thi jeg tror nok, det er i alle Landmænds Bevidsthed, at de ikke maa tøjre deres Husdyr paa Færdselsbanen.

Saa kommer jeg til Afsnittet om Forebyggelse af Hindringer, Farer og Ulemper for Færdselen. Jeg kan godt forbigaa alle Paragrafferne indtil § 35, idet jeg dog forbeholder mig at tale under eet om alt, hvad der hedder „paavirket af Spiritus“ under min Omtale af Motorlovforslaget. § 35 indeholder nogle meget drastiske Bestemmelser, som er ganske uholdbare. Der staa nemlig i denne Paragraf, at Hestebrodder, Søm, Glasskaar, Roer, Frugtaffald eller andet, der kan medføre Ulempe eller Fare for Færdselen, ikke maa henkastes paa Gade, Vej eller Plads. Det er ganske naturligt. Men saa staa der i næste Punktum:

„Den, der taber saadanne Genstande, er pligtig straks at fjerne dem.“

Jeg spørger den højtærede Minister, hvorledes han vil bære sig ad med at sidde paa et Hestekøretøj og opdage, at Hesten taber en Brod paa Vejen. For almindelige Landmænd er dette ganske ugørligt. Og hvis han tilfældigvis har et Søm i Lommen; og der er gaaet Hul i Lommen, og Sømmet falder paa Vejen, hvorledes vil den højtærede Minister opdage dette? Eller hvis han havde en lille Flaske i Lommen, som ogsaa gled ud og tabtes og derved frembragte Glasskaar; det vilde han slet ikke ænse. Og kører den højtærede Minister med et Læs Roer, som er hentet paa Marken — det er maaske ikke forekommet i den højtærede Ministers Praksis, men det er forekommet i Praksis for os andre — og man sidder foran paa dette Roelæs, kan der udmærket falde en Roe bagud ved Bagsmækken, uden at man mærker og ænser det. Skulde den paa-gældende saa være hjemfalden til Straf, fordi han paa Landevejen havde tabt en saadan ulykkelig Roe?

Jeg tror, at denne Paragraf maa ændres. Hvis det virkelig er den højtærede Ministers Mening, at man skal kunne straffe et Menneske, hvis Hest har tilladt sig at tabe en Brod, hvis man skal kunne straffe et Menneske for, at der uforvarende er faldet en Flaske eller et Søm ud af hans Lomme, det vilde føre meget for vidt. Paragraffen maa ændres saaledes, at der bliver mere sund Fornuft i den, end der er i Øjeblikket.

I § 37 kommer der nogle udmærkede Bestemmelser om, at Børn ikke maa fastgøre deres Slæder til Vogne, Køretøjer